Till: Styrelsen Läkemedelsverket
Kopia: Läkemedelsverket GD
Kopia: Socialdepartementet
Kopia: Socialutskottet
Kopia: Media

21/11-08

Angående krav på en officiell undersökning av biverkningar i 338 fall av självmord anmälda per Lex Maria

I ett brev av den 8 november redogjorde jag i detalj för avslöjandet att **INGEN** enda biverkningsrapport skickats in till Läkemedelverkets biverkningsregister för de 338 fall av självmord 2007 där personerna fått behandling med psykofarmaka. (Se brevet på **http://jannel.se/brev.LV.biverkningar.pdf** .)

Det kan betonas att ALLA misstänkta biverkningar som leder till dödsfall ska rapporteras till Läkemedelsverket. Det kan vidare betonas att det inte *bara* är fall där behandlande läkare direkt ser ett *orsakssamband* som ska rapporteras. Blotta *misstanken* att ett läkemedel kan ha medverkat till det fatala behandlingsresultatet ska leda till att en biverkningsrapport skrivs. Det ska sist men inte minst betonas att en av *säkerhetsriskerna* (biverkningarna) med läkemedel är upphörande effekt; även fall av upphörande effekt ska, när de leder till dödsfall, direkt rapporteras som en säkerhetsrisk till biverkningsregistret. Dessutom har regering och riksdag för allmänheten berättat om den stora vikten av effektiv biverkningsrapportering – och det var förhoppningsvis inte avsikten att *helt strypa biverkningsrapporteringen* som låg bakom regeringens beslut att ta bort alla anslag till det oberoende institutet Kilen.

Läkemedelsverkets tillförordnade GD har nu givit svar på kraven om en officiell undersökning av den totala frånvaron av biverkningsrapportering i de av mig beskrivna 338 fallen av självmord. Man kan sammanfatta svaret som följer: Människor med psykiska problem tar ofta livet av sig och det är inte på något sätt de effektiva läkemedlens fel; det är därför inget märkvärdigt att ingen enda biverkningsrapport skrivits i dessa fall.

Jag har sett många intetsägande svar på livsviktiga frågor från myndigheter under årens lopp, men aldrig har jag sett ett mer arrogant och likgiltigt svar än detta. Av brevet förstår man att förklaringen till att man på biverkningsregistret inte fått in någon rapport om något av dessa fall står att finna hos Läkemedelsverkets ledning. Det är Läkemedelsverket självt som – i strid med politikers uppgivna goda intentioner – saboterar själva idén både med biverkningsregistret och med Lex-Maria-rapporteringen. Den tillförordnade generaldirektörens argument innebär i princip att biverkningsregistret *när det gäller psykofarmaka* lika gärna kan läggas ner.

Läkemedelsverket har av mig i brevet av den 8 november fått vetskap om att 338 personer tog livet av sig 2007 efter att ha fått psykofarmakologisk behandling (av de totalt 393 fall som anmälts per Lex Maria). Man fick veta att det *inte i ett enda av*

fallen inlämnats någon biverkningsrapport. Efter att ha gått igenom dessa 338 fall kan jag säga att en sak är fullständigt klar: Personerna fick *mängder av skadeverkningar* som på olika sätt har relevans till det efterföljande självmordet. Vartenda ett av fallen borde ha anmälts till Läkemedelsverket – om inte under annan rubrik så under rubriken ”bristande effekt” eller ”upphörande effekt”; den i många fall omfattande behandlingen slutade ju faktiskt i död, det går inte med bästa vilja i världen att påstå att de psykiatriska preparaten i dessa fall var ”säkra och effektiva”.

I sitt svar säger Läkemedelsverkets tillförordnade generaldirektör: *”Enbart det förhållande att någon begår självmord med hjälp av läkemedel motiverar inte att detta registreras som en biverkning från läkemedlet i fråga.”* Men nu var det för det första inte ”någon”, det var 338 personer, och det var förvisso inte heller så att dessa personer i stort tog sitt liv ”med hjälp av läkemedel”, de tog i många fall sitt liv trots den ”terapeutiska dos” de fick. Generaldirektören förklarar vidare att psykiskt sjuka människor har *”en avsevärt ökad dödlighet”* och att detta beror på *”den psykiska sjukdom de lider av”.* Han gör sedan följande remarkabla uttalande: ***”Behandling med psykofarmaka minskar i hög grad risken för förtida död genom exempelvis självmord, men tyvärr elimineras den inte helt.”*** (Se hela brevet på **http://jannel.se/LV.svar.biverkningar.pdf** .)

Ett milt svar på det uttalandet är att generaldirektören behandlar sanningen väldigt ovarsamt. Fakta är att ett stort antal forskningsrapporter de sista åren visat att psykiatriska preparat *i hög grad* ***ökar*** *risken för förtida död.* (Om Läkemedelsverkets styrelse inte tagit del av dessa så bistår jag gärna med referenser.) Läkemedelsverkets generaldirektör kan inte heller vara omedveten om att de samlade kliniska prövningarna av antidepressiva medel *inte alls* visar det som generaldirektören påstår; tvärtom är det ju så att det klart framgår av exempelvis studierna på barn och unga vuxna att de antidepressiva medlen i kliniska prövningar visat sig ge *en kraftigt ökad risk för självmordsbeteende* (för barn en dubbelt så stor risk). Och om vi håller oss till det ursprungliga ämnet, så tog de av mig beskrivna 338 personerna livet av sig efter att i många fall fått en omfattande behandling med psykofarmaka, *i medeltal* 4 olika preparat under året innan självmordet. Att i det sammanhanget använda argumentet om självmordsrisken vid behandling med psykofarmaka att *”tyvärr elimineras den inte helt”* är både arrogant och likgiltigt.

Folkhälsominister Maria Larsson har sagt att varje självmord som anmäls per Lex Maria ska ges en egen ”haverikommission”; man ska göra en grundlig utredning för att komma fram till vad man i vården kunnat göra annorlunda, så att framtida självmord kan undvikas.

Den totala likgiltighet inför saken som framkommer i brevet från Läkemedelsverkets generaldirektör är så långt från folkhälsoministerns intentioner som man kan komma. Spelet för galleriet – och för politikerna – kan fortsätta. Läkemedelsverkets representanter kan tillsammans med sina ”kunder”, läkemedelsbolagen, fortsatta hävda att de psykiatriska preparaten är ”säkra och effektiva” – *inga rapporter om självmord har ju kommit in till Läkemedelsverkets biverkningsregister!* Samtidigt *vet man om* denna otroliga medicinska skandal – att en stor majoritet av dem som begår självmord i Sverige fått omfattande psykofarmakabehandling, men man bryr sig inte

ett dugg om att ta reda på de fakta som skulle framkomma om man bara begärde in alla data från Socialstyrelsens tillsynsenheter, där information om behandlingshistorien för alla dessa personer finns att tillgå.

Jag riktar nu detta brev till Läkemedelsverkets styrelse och kräver än en gång att myndigheten sammankallar en ***oberoende*** expertkommission för att undersöka dessa fall. Den likgiltighet inför saken som Läkemedelsverkets ledning uppvisat är ett direkt recept för fortsatt lidande och död. Det är inte *det* uppdraget som Läkemedelsverket fått av regering och riksdag.

Vänliga hälsningar

Janne Larsson
skribent
Snöbollsgränd 22
129 45 Hägersten